

tror, han havde staaet sig ganske anderledes ved aabent og ærligt og klart at stille sig paa status quo Princippet: intet maa røres og intet foretages i denne Sag, for Forsvarskommissionen er færdig. Jeg tror ogsaa, at man skulde have ladet de 5 Millioner til Kanoner være, jeg tror, man skulde have ladet Underofficererne være, at man skulde have ladet alt ligge. Ministeriet Deuntzer kom ind paa Skraa-planen ved at sige: Først Kanoner, saa Underofficerer, men saa status quo. Det sagde Deuntzer udtrykkelig i sin Programtale i Kongens Have den 1. September 1901, at kun de to Sager maatte foretages, og saa kom status quo, saa maatte intet som helst foretages, ingen Forhøjelse af Militæruddgifterne ske, saa skulde Kommissionen have Ro. Men Krigsminister Madsen kunde ikke lade være, hans Interesse for Fæstningsvæsenet og Militærvæsenet var saa stor, at den fik ham til at glemme status quo. Han begyndte med Kasematterne, han pillede ved Fæstningen baade her og der, søgte at udbedre lidt her og forhøje Militæruddgifterne et andet Sted, skaffe Penge et Sted fra og skaffe Penge et andet Sted fra. Derved rejste han paany Diskussionen om denne Sag, og jeg kan fra mit Standpunkt som Antimilitarist, som Socialdemokrat for saa vidt ikke beklage det, ikke beklage, at man ikke fik Ro dertil. Jeg kan ikke beklage, at denne Spekulation fra Ministeriets Side slog fejl. Men jeg siger alligevel, at den Spekulation var uheldig. Den gik, saa vidt jeg har forstaaet, under Krigsminister Madsen ud paa ligesom lidt efter lidt at indøve, at trænerne, at indeksercere Partiets Medlemmer i at vænne sig til at stemme for højere Militæruddgifter og vænne sig til at foretage en Del i forskellig Retning i militaristisk Henseende. De skulde træneres, indøves. Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) trænger mere end de fleste til at indekserceres i Militarisme, han trængte til at gennemgaa en ganske alvorlig Skole, en Skole ikke som en Rekrut paa 6 Maaneder, men paa flere Aar. (*Jens Busk*: Ja!) Det ærede Medlem siger ja, han siger selv, at han har trængt til det. Det var det, Ministeriet mente. Ministeriet kom med sine Tropper fra Venstres Oppositionstid, med en Hær af Antimilitarister, og nu skulde denne Hær indekserceres til at blive militærvenlig. Ministeriet troede ikke at kunne lade Kommissionen sidde et Aar eller halvandet og saa afgive Betænkning og tage Kampen op, nej, Ministeriet var bange for, at Tiden

ikke var moden, og at Tropperne ikke vare tilstrækkeligt indeksercerede, derfor skulde Kommissionen have Tid, og denne skulde anvendes til at indeksercere Tropperne i militærvenlig Retning, det var, saa vidt jeg kunde forstaa, Forklaringen til Krigsminister Madsens Holdning og det forrige Ministeriums Holdning. Det var en Spekulation, som jeg siger heldigvis er slaaet fejl, og som man, hvis man rigtig havde fordybet sig i den, heller ikke vilde have fulgt fra Ministeriets Side, fordi man vilde have indset, at dybest set gjorde den Skade. Det var en overfladisk Spekulation, som Spekulanter tit gøre sig skyldige i, og som ender med Fallit, det ender med, at det hele gaar til Grunde.

Nu fortsættes den af den nuværende Krigsminister, som i mere end een Henseende er den forrige Krigsministers Efterfølger og Arvtager. Heller ikke et halvt Aar efter dette Ministeriums Tilblivelse fandt man Tiden moden til, at der kunde komme en Betænkning fra Kommissionen, til at faa klare Principper frem og en Kamp imellem Militærvæsenet og Antimilitarismen ud over Landet. Man skulde vente et Aar eller halvandet, man skulde se at komme over næste Valg, før man fandt Tiden moden dertil, den ny Hær kunde trænge til at indekserceres. Det er givet — deri have det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og min Partifælle det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fuldkommen Ret, det er givet, at den Kraft, som det ærede Medlem for Ribe f. Eks. for en Del Aar tilbage vilde have rejst med Vægt mod en Forsvarskommissions Betænkning, der indeholdt det meste af de nuværende Rammer, f. Eks. Løjtnanternes nuværende Antal eller Gager som dem, hvortil de nu skulde forhøjes — den Kraft bliver jo til intet nu, efter at det ærede Medlem er blevet bundet, som han selv sagde, til at stemme derfor. Nej alle disse Medlemmer, der bindes til at stemme saa for det ene og saa for det andet, de haabe, og maa-ske haaber ogsaa det ærede Medlem for Ribe endnu paa, at han kan hoppe af i det rette Øjeblik. (*Jens Busk*: ja.) Det ærede Medlem nikker, han gaar altsaa endnu og befinder sig i det svage Haab, at skønt han endnu er fulgt med, saa hopper han af i Tide; der kommer det Tidspunkt, da selve Fæstningen lægges paa Bordet, da Generalspringet skal tages, da den Revue skal holdes, der viser, om Tropperne ere tilstrækkeligt indeksercerede, og saa tror det ærede Medlem, at han